

Dívka, 16

Sue Limb

Čokoládové
SOS

Sue Limb

Dívka, 16

Čokoládové

SOS

Přeložila Michaela Krýsllová

Vydal nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 by Sue Limb

All rights reserved.

Z anglického originálu *Chocolate S.O.S.*

(First published by Bloomsbury Publishing Plc, London, 2012)

přeložila © 2012 Michaela Krýslová

Redakce textu: Melita Denková

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807615146

Věnuji Anně Wednesday Meyers

1. kapitola

„Neblázní!“ vyhrkla Flora. „Tomu nevěřím! Neříkej, že jste se s Fredem fakt rozešli! *Opravdu?*“

„Opravdu!“ potvrdila Jess vážným tónem. „Opravdu, opravdu, opravdu, opravdu, *opravdu!*“

„Ale vždyť byl přece tak srandovní, když jste spolu včera uváděli taneční večírek!“

Jess na okamžik zmlkla – jen hluboko v žaludku jí bublal vroucí vulkanický vztek. Ještě Floře nevysvětlila, jak příšerně se k ní Fred zachoval.

„To teda jo!“ Jess popustila uzdu své zuřivosti. „Děsně srandovní, co? Úplně k popukání. Ha, ha, ha!“

Flora zírala na Jessin drsný tón s úžasem. „Co...?“ zaváhala.

„Tejden před tanečním večírkem mě nechal, abych všechno zařídila sama. Prej že ‚odstupuje z výboru‘. Ha! Z jakýho výboru? Měli jsme večírek organizovat spolu, jenom my dva. Takže mi v podstatě oznámil, že na mě kašle a odmítá mi s čímkoli pomoci. Už tohle samo o sobě bylo dost hrozný.“

Flora soucitně zamrkala.

„Tak jsem mu řekla, že se teda o všechno postarám sama,“ soptila dál Jess. „A samozřejmě jsem tím myslela i moderování. Člověk si přece těžko může s někým připravovat a zkoušet scénky, když s ním nemluví, ne? Kromě toho Fred měl celej minulej

tejden chřípku. Ve škole se vůbec neukázal, tak jsem přirozeně usoudila, že uvádění večírku je výhradně moje starost.“

„Úžasný!“ zamumlala Flora a upřela na Jess obdivný pohled.

„No a tak jsem se rozhodla, že budu večírek uvádět jako Popelka, a napsala jsem si scénář.“

„Jasně,“ přikývla Flora. „A byl naprosto skvostnej.“

„Kousek jsem ti ukázala, už když jsem ho psala, pamatuješ? Hrozně jsem si to psaní užívala – v hlavě se mi líhly úplně skvělý vtipy a já se nemohla dočkat, až je budu předvádět. A pak konečně přišel ten večer a co se nestalo? Sebrala jsem odvahy, vystoupila na jeviště, a když jsem odehrála pár vět svého pečlivě připraveného vystoupení, zničehonic se objevil Fred převlečený za nějakou pitomou měňavku a strhl na sebe veškerou pozornost.“

„Chceš snad říct...“ Flora se usilovně snažila si to všechno srovnat v hlavě. „Chceš říct, že jste to neměli nazkoušený?“

„Ne. Pro mě to byl naprostej šok. Neměla jsem ponětí, co udělá dál. Prostě mi ukradl vystoupení a mlel o těch svých měňavkách, zatímco já tam stála jak tvrdý Y a všichni se váleli smíchy.“

„Ale Jess, já bych to nikdy nepoznala. Ty jsi vůbec nevypadala překvapeně. Normálně jsi chrlila jeden vtip za druhým a...“ Flora se odmlčela.

„Ne!“ vyštěkla Jess. „To nebyly žádný vtipy! Párkrát se mi sice podařilo zaimprovizovat – jenom abych nějak ospravedlnila svou přítomnost, když jsem tam stála jak bluma, zatímco on rozesmával publikum – ale většinu scénáře, na kterým jsem makala celej tejden, jsem vůbec neměla šanci použít. Prostě mi ukradl představení, a to doslova.“

„Teda!“ Flora zakroutila hlavou a na znamení rozhořčení si projela rukou dlouhé vlasy medové barvy. „O tomhle jsem vůbec neměla tušení, kotě! To pro tebe muselo bejt hrozný!“

„Tak teď už snad chápeš, proč jsem Fredovi musela dát kopačky,“ zakončila hořce Jess.

Bylo nedělní odpoledne, den po Chaosu, valentinském tanečním večírku, a Jess přišla k Floře, aby to s ní všechno probrala – protože od toho přece nejlepší kamarádky jsou. Flořini rodiče šli spolu na oběd, starší sestra Freya studovala v Oxfordu a mladší sestra Felicity odjela na víkend s orchestrem, takže Jess a Flora měly obrovskou smetanově žlutou pohovku celou pro sebe.

„Ale ty a Fred k sobě tak jasně patříte!“ Flora měla v obrovských modrých očích zmatený a bezradný pohled.

„To jsem si dřív taky myslela.“ Jess se zachvěla a zavrtala se hlouběji pod elegantní přikrývku (stoprocentní italský kašmír, sivé barvy, bratru 300 liber). „Ale Fred se projevil jako naprostej budižkničemu, i když se snažil pomoci. Celou dobu předstíral, že něco zařizuje, a nakonec z něho vylezlo, že ani nehnul prstem! A samozřejmě to přiznal až na poslední chvíli, takže já pak musela všechn ten zmatek řešit!“

„Ale Chaos měl úžasnej úspěch. Vybralo se šilenejch peněz na charitu.“

„Jenom proto, že mi pomohli naši a spoustu věcí zařídili! Třeba kapelu jsme sehnali jen díky tomu, že mámin přítel je čistou náhodou džezovej muzikant a pár chlápku z jeho kapely mělo zrovna čas.“

„Ale kapela byla skvělá a Martin je fakt hrozně prima.“ Flora si bezmyšlenkovitě zobla pár buráků v čokoládě, které ležely v porcelánové misce na konferenčním stolku. Když byla ve stresu, měla sklony mlsat čokoládu – a kdo taky nemá? „Možná se s tvou mámou vezmou, co myslíš? Jako že by se mohl stát tvým nevlastním otcem.“

„To silně pochybuju.“ Jess zavrtěla hlavou a opřela si ji o saténový polštářek ozdobený řadou malinkatých korálků připomínajících slzy. „Víš, kde teď Martin zrovna je?“

Flora pokrčila rameny, ale z očí jí koukala zvědavost.

„Na cestě do Kanady, kde má nějaký vyřizování se svojí bejvalkou.“

„A sakra!“ Flora zadumaně vzdychla. „Myslíš, že Merkur je v retrográdu nebo tak? Co ještě by se mohlo pokazit?“

„Spousta věcí,“ zamumlala zlověstně Jess.

Flora se zaklonila a civěla nevěřičně do stropu. Nad hlavou se jí třpytil lustr (egyptský olovnatý křišťál, bratru 400 liber) a zrcadlil se jí v očích. Jess si při pohledu na tenhle efekt bezútešně vzpomněla na jejich dům, kde se často celé týdny tolerovaly prasklé žárovky.

„Ale Fred,“ pokračovala Flora se zrakem stále upřeným k zářicímu lustru. „Chci říct, že Fred... je tak originální a jedinečnej, víš, je prostě úžasnej. Co kdybys ho prostě jenom pár dní ignorovala a potom, až se připlazí zpátky na kolenu, se s ním zase smířila?“

Jess zaváhala. Do zadního koutku její mysli si začala provrtávat cestu náhlá nepříjemná myšlenka. Floře se kdysi Fred líbil. Těsně předtím než s ním Jess začala chodit, se do něho malinko zamilovala. A jestliže Fred byl teď očividně volný a k mání, nebude Flora v pokušení ho svádět? Jess se zvedl žaludek a těžce polkla.

„No, já jsem si myslela,“ přiznala, „že pokud se Fred bude chtít se mnou dát znova dohromady, tak by měl udělat něco velikýho. Jako středověký rytíř na výpravě, víš?“

Flora lehce pokrčila čelo. „A co by sis představovala?“ zeptala se. „Že by zabil draka nebo co? A kde má jako v dnešní době splášit draka?“

„Tak by mohl třeba zabít nějakýho symbolickýho draka.“ Jess pokrčila rameny. Po pravdě řečeno si sama nebyla úplně jistá, co vlastně po Fredovi chce, ale muselo to být něco obrovského, aby to vynahradilo všechno jeho nedávné bezpáteřné a sobecké

chování. „Já taky nevím, co přesně – prostě musí udělat nějaké hrdinské čin.“

„Mám mu říct... chtěla bys, abych mu řekla, co po něm chceš?“ zeptala se Flora s trochu zmateným výrazem ve tváři.

„Ne!“ vykřikla Jess. Rozhodně nestála o to, aby jim Flora dělala prostředníka: nebezpečí bylo zřejmé. „Já ani nechci, aby věděl, že na to čekám. Chtěla bych, aby ho to napadlo samo od sebe. Prostě si musí uvědomit, co provedl, a přijít na způsob, jak to napravit.“

„Ale kotě,“ namítla znepokojeně Flora. „Co když to vzdá? Vždyť víš, že Fred na nějaký hrdinský čin moc není. Co když zaleze zpátky do ulity a bude jenom nešťastně civět do prázdna?“

„Jestli zareaguje takhle,“ prohlásila Jess, děsivě si vědoma toho, že Flořin scénář je až příliš pravděpodobný, „tak na něho prostě budu muset zapomenout a pustit ho z hlavy.“

Flora jen zírala a na okamžik nebyla schopna slova. „Tohle máš vážně v plánu?“ zeptala se nevěřičně.

Jess přikývla. „Jo. Prostě s ním skončuju. Přece nestrávím zbytek svého života tím, že se kvůli němu budu trápit. Vymažu si ho z paměti – a začnu hned teď.“

Flora vzdychla, opřela se o polštář a hodila si do pusy plnou hrst buráků v čokoládě. „To je fakt děsný. Já myslela, že se jen tak hašteříte. Tohle je ta největší tragédie, co pamatuju.“ Vypadala opravdu sklíčeně.

„Není třeba truchlit!“ Jess byla odhodlaná dívat se na věc pozitivně. „Prostě začínám nový, odvážný život, jasný?“

A právě v tu chvíli se prudce otevřely vchodové dveře a vzápětí bylo slyšet, jak Flořina maminka utíká s brekem nahoru do schodů.

2. kapitola

Během následujícího zlomku vteřiny se Jess a Flora na sebe stihly akorát s hrůzou podívat. Flořina máma *nikdy* nebrečela. Byla to ta nejpohodovější máma na světě – tak pohodová, že sotva kdy vstala z pohovky. Co se stalo? Smrt? Rozvod? Rakovina? Jess se honila hlavou spousta myšlenek, ale než ona nebo Flora stačily být jen zděšeně vyjeknout, ve dveřích se objevil Flořin otec a v pokoji se poněkud setmělo.

Tvářil se vyzývavě, našťavaně a hluboce nešťastně. Že by se Flořini rodiče pohádali? Hrozil snad rozpad manželství?

„Tak, Jess,“ prohlásil rázně.

Jess sebou vyplašeně cukla, že byla oslovena takhle zlověstným způsobem.

„Jestli jsi připravená, odvezu tě domů.“

„Ano, dobře,“ zamumlala Jess a poslušně se zvedla z pohovky. „Děkuju.“ Sáhla pro flísku a batoh a přitom vrhla nenápadný pohled na Floru.

Určitě se přihodilo něco strašného. Pan Barclay ji nikdy domů nevozil, vždycky k Floře a od ní chodila pěšky. Očividně jí nabídl odvoz – nebo spíš jí ho vnutil – jenom proto, aby ji rychle dostal z domu.

„Tak ahoj, Flo!“ Jess se naklonila a políbila Floru na tvář. Krátce se setkaly očima naplněnými hrůzou a pak už Jess nezbylo

než se otočit a pochodovat ven. Snažila se mile usmívat, jako by se vůbec nic nedělo, ačkoli tušila, že se v rodině Barclayových schyluje k nějaké katastrofě a ona jim nemůže nijak pomoci.

Pan Barclay to svou čtyřkolkou kalil až přehnaně rychle. V autě bylo napjaté ticho. Jess by se nejradši zeptala: „Co se stalo paní Barclayové?“, ale pevně sevřené rty pana Barclaye naznačovaly, že konverzace je nežádoucí. Jess měla vždycky z Flořina otce trošku strach. Byl to velký podnikatel, co jezdí na služební cesty do Itálie, a přátelské klábosení rozhodně nebylo jeho hobby. A tak Jess radši jen tiše seděla a čekala, až dojedou do cíle – pokud možno bez nehody.

Vtom jí jako na potvoru začal vyzvánět mobil. Pan Barclay otráveně vzdychl, jako kdyby nechat v jeho přítomnosti zazvonit telefon byla naprostá nehoráznost.

„Prosím tě, vypni to,“ zavrčel.

Jess urychleně poslechla. Akorát se ještě stačila mrknout, že jí volá Jodie ze školy, která v okruhu jejích přátel nehrála moc velkou roli. Takže ne Fred. No teda! Freda přece pustila z hlavy, tak jak to, že jí při představě, že by zavolal, poskočilo srdce? Tohle už se nikdy nesmí opakovat. Aspoň že ten telefonát nebyl důležitý – Jodie vždycky všechno zbytečně dramatizuje.

Jess v duchu srovnávala pana Barclaye se svým tátou, s jeho veselým vtipkováním a občasnými záchvaty bláznovství. Měla to štěstí, že se její táta klidně dokázal bavit o hloupostech – vlastně o čemkoli. Najednou jí začalo být Flory hrozně líto. Když byl pan Barclay ve stresu, úplně chrlil černý kouř. Jess by za to moc nedala, že jeho špatné nálady poškozovaly ozonovou vrstvu.

Nemohla si pomoci a hluboce vzdychla – jenom doufala, že to Flořin otec neslyšel a nevyložil si to jako neomalenost.

Pan Barclay natáhl ruku a zapnul rádio. Auto naplnila krásná jemná klasická hudba, ale uchu pan Barclaye zřejmě nelahodila – urputně kroutil knoflíkem, až se mu podařilo naladit

sportovní zpravodajství. Stupňující se řev motorů závodních aut duněl Jess v mozku, dokud konečně nedorazili k jejímu vlastnímu domečku.

„Děkuju,“ pípla, a přestože byla celá nervózní, snažila se vystoupit z auta uvolněně a způsobně.

Naneštěstí se však zachytila lemem flísky za řadicí páku a elastický materiál jí zabránil v pohybu. Když sebou prudce šklubla, aby se uvolnila, guma jí vystřelila kolíček do obličeje a ten ji trefil elegantně přímo do nosu.

„Jauvajs!“ zařvala.

Pan Barclay sledoval celý komický výstup s výrazem nejhlubšího opovržení. Jess nasadila potrhlý, sebearodující úsměv.

„Já jsem přece nemehlo!“ zacvrlikala. On nic nenamítal. „Díky za odvoz,“ zakončila tedy a kývla hlavou, jako by chtěla potvrdit, že si tu cestu spolu báječně užili. Pak zabouchla dveře, ale ty se pořádně nezavřely. Pokusila se je znovu otevřít, jenže to nešlo – asi se nějak zkřížily. Pan Barclay útrpně obrátil oči v sloup a natáhl se, aby otevřel dveře zevnitř. Jess je chtěla znovu zabouchnout, tentokrát pořádně.

„Nech to!“ okřikl ji podrážděně. Jess uskočila, jako by klika byla rozžhavená. Pan Barclay vztekle zabouchl dveře, zarputile otočil hlavu zpátky k silnici a se zlostným skřípěním pneumatik odfrčel.

„To je přece blbec!“ zamručela si pro sebe Jess.

Nechtěla se o Flořině otci vyjadřovat neslušně, ale nemohla si pomoci. Byl to děsný podivín – trochu jako robot. Když se člověk pořádně podívá, zjistí, že většina mužů má i svou ženskou stránku, ale pan Barclay fungoval na stoprocentní testosteron. Dokonce i když všechno šlo jak na drátku a předpokládali byste, že bude zářit štěstím, měl v obličeji napjatý, důležitý a znepokojený výraz, jako uvázaný pes, který jen čeká na příležitost, aby někoho pokousal. Jess krátce zauvažovala, jaký byl

asi za mlada. Určitě ne jako Fred, to bylo jasné. Ale ne! Už zase myslela na Freda!

Vypudila všechny myšlenky na Freda z hlavy, prošla po své vlastní milé cestičce ke svému vlastnímu milému domu a s úlevou vešla dovnitř. Její maminka byla naštěstí mírumilovná knihovnice a brečela jen při obzvlášť dojemných scénách ve filmu, a to velice tiše a tajně do rukávu, bez těch hysterických vzlyků, které doprovázely podivný úprk paní Barclayové do schodů.

Jess byla taky vděčná za blahodárný vliv své babičky, která byla sice posedlá televizním vražděním, ale jinak měla neobyčejné pochopení pro lidské chování a vždycky dokázala rozumně poradit. „Svaž ho a vylij mu na hlavu pudink!“ navrhla jednou, když se Jess s Fredem šíleně pohádala.

Ovšem za největší výhru Jess považovala to, že její táta není dominantní magor, co musí mít všechno pod palcem, ale milý homosexuální malíř krajinek, který taky božsky vaří a píše povídky, v nichž se dějí kouzelné věci.

„Jsem doma!“ hlásila vesele.

Nikdo neodpověděl.

Jess strčila hlavu do babiččina pokoje – byl prázdný. Nakoukla do kuchyně – studená a uklizená. Vylezla do schodů a podívala se do maminčiny pracovny – ticho. Počítač byl vypnutý, na spořiči ani neplavala elektronická tropická rybička, aby ji přátelsky přivítala.

Jess to mírně nakrklo, protože se nemohla dočkat, až všem poví o plačící paní Barclayové a jejím podivném a děsivém sprintu do schodů a o své hrůzostrašné jízdě domů s panem Barclayem. Je strašně prima mít báječnou rodinu, která si vás vyslechne a popovídá si s vámi a má pro vás pochopení a tak, ale kde všichni jsou, když je člověk potřebuje?

Jess se otráveně ploužila do svého pokoje a hned ve dveřích se zarazila. Kam se podívala, všude ležely tátovy věci – sice nasklá-

dané v úhledných kupičkách, ale přesto zabíraly jediné místo na světě, kde měla své soukromí. Úplně zapoměla, že v jejím pokojíku teď bydlí táta. To bylo vážně k vzteku. Odvlekla se do ložnice, kterou teď sdílela s maminkou. Po celé podlaze byly poházené máminy šaty. Jess hluboce vzdychla. Jak může máma být tak nepořádná? To je její práce – ona je teenager. A kolikrát už jí máma vynadala, že je bordelářka, zatímco sama nadělá neskutečný brajgl, kdykoli pospíchá.

Jess si odložila s ostentativní pořádkumilovností batoh na okenní parapet a pak se odploužila dolů. Napadlo ji, že by si mohla dát šálek horké čokolády (samozřejmě nízkotučné) na povzbuzení, neboť únorová nedělní odpoledne většinou neposkytují moc příležitostí k bujným radovánkám a dnešní den byl nečekaně stresující. Ale než se dostala k tomu, aby se pustila do přípravy, všimla si vzkazu na stole.

Jess, stálo tam máminým rukopisem, volala Fredova maminka.

Jess vyplašeně poskočilo srdce. Fredova maminka? Proč jako? Proboha! Fredovi se něco stalo! Je mrtvý? Bože na nebesích! Fred začíná na F jako funus – to je určitě zlé znamení. A to Fredova maminka ani neřekla nic bližšího? A kde byla její vlastní máma právě teď, když se jí tak zoufale potřebovala zeptat? Pak si Jess všimla dalšího vzkazu psaného tužkou.

Jely jsme se s babičkou podívat na sněženky do Stokebridge House.

Sněženky! To mě podrž! Jess žasla, jakou radost mohou takové naprosté kraviny přinášet starším generacím.

Fredovu mámu měla ráda: byla milá, kamarádká a laskavá, trochu jako živý plyšový medvídek. Nicméně když je člověk nešťastný, může se chovat nečekaně drsně. Jess napadlo, jestli paní Parsonsová třeba nevolala, aby jí vynadala, že dala Fredovi kopačky.

Jess váhala, zatímco srdce jí bušilo jako blázen. Kdyby ten vzkaz zněl *volal Fred*, mohla by velkolepě trucovat a ignorovat ho, což

by skvěle zapadalo do plánu vymazat si Freda z paměti. Ale Fredovu maminku ignorovat nemohla. Jen se modlila, aby do ní paní Parsonsová nehučela, že to má dát s Fredem znovu dohromady, nebo aby dokonce nebrumlala něco o tom, jak ji jejich rozchod zarmoutil. Jess se zdráhavě plížila k telefonu jako k nevybuchlé rachejtle. A vtom ničehonic zazvonil – v tichém, prázdném domě to znělo jako pronikavé zakňučení zraněného zvířete.

3. kapitola

Jess zvedla opatrně sluchátko, jako by se bála, že je horké. Hlavou se jí honily myšlenky. Jak má s Fredovou mámou mluvit? Kamarádsky a vesele, jako kdyby se nic nestalo? Nebo zdvořile, ale odměřeně?

„Haló?“ ohlásila se zdvořile odměřeným a kamarádsky veselým tónem. V jejím haló bylo trochu napětí, ale snažila se zakrýt všechny nekalé úmysly.

„Ahoj, Jess!“ Byla to Flora. „Volala jsem ti na mobil, ale máš ho vypnutej!“

„Tvůj táta mi nařídil, abych ho vypnula,“ vysvětlila Jess. Cítila se trochu provinile, ale zároveň pobouřeně.

„On je vážně blbej! Za chvíli se vrátí, tak musím mluvit rychle. Poslouchej, Jess, to je strašný. Tátova firma je na tom zřejmě dost bledě!“

„Fakt, jo?“ vyhrkla Jess. Přestože si nedokázala představit, co přesně to znamená, rozhodně to byla špatná zpráva.

„Jo!“ Flora zněla rozrušeně. „Nejspíš zkrachuje!“

„To je hrozný!“ zaúpěla Jess a snažila si vzpomenout, co Flořin táta vlastně dělá. Měla dojem, že prodává koupelny nebo tak něco.

„Máma pořád ještě nahoře brečí,“ zašeptala naléhavě Flora. „Táta jí řekl, že možná budeme muset prodat dům a najít si něco mnohem menšího.“

„To snad ne, to by bylo šílený!“ vzdychla soucitně Jess, přestože ona sama celý život bydlela v něčem mnohem menším. „Jé! Počkej! Ten dům vedle nás je na prodej – možná byste se tam mohli přestěhovat!“ Následovalo krátké, mrazivé ticho.

„No, to by bylo prima!“ zvolala Flora. „Ale my potřebujeme čtyři pokoje, víš? Protože jsme tři plus máma s tátou.“

„Já taky zrovna teď spím v jednom pokoji s mojí potrhlou mámou,“ připomněla Jess. „Protože táta v jediným okamžiku bláznivý nepozornosti přišel o svého živitele i domov.“

„Já vím! Kam ten svět spěje?“ zakvílela Flora. „Civilizace, jak ji známe, se hroutí! Já možná budu muset spát v jednom pokoji s Felicity, abysme mohli můj pokoj pronajímat! A máma si bude muset hledat práci – to je katastrofa!“

„Můj táta si taky hledá práci,“ podotkla Jess. Bylo jí Flory líto, ale rozhodně neměla pocit, že rodina Barclayových má na špatné zprávy absolutní monopol.

„Já už budu muset jít, kotě. Slyším tátovo auto – to taky bude muset prodat. Nejspíš si auto vůbec nebudeme moct dovolit, a jestli jo, tak leda nějaký malinkatý!“

„To je fakt drsný!“ vykřikla Jess, přestože auto její mámy bylo tak staré, že ho kdysi tahali koně. „Flo, mně je tě tak strašně líto!“ ujistila ji a své rýpavé myšlenky zahнала zpátky.

„Musím končit. Proberem to pozdějc!“ sykla Flora a zavěsila.

Jess položila sluchátko a zadívala se do zdi. Chudák Flora! Vždycky měla privilegovaný životní styl s prázdninami v Kari-biku, křišťálovými lustry, kašmírovými příkrývkami a půvabnou línou maminkou, která se poflakovala po domě v negližé a trávila čas plánováním výletů pro sebe a ostatní. Jess však Floře nikdy nezáviděla, protože měla svůj prostý domeček s maminkou a babičkou ráda a ve Flořině luxusním domě byla často dost napjatá atmosféra.

Uvažovala, s malinkatou kapičkou uspokojení, že Flora teď

aspoň pozná, jaké to je třít bídu s nouzí – jako Jess, která měla maminku knihovnici a babičku v důchodu. Knihovnicím doma nevisí křišťálové lustry. Knihovnice nevidíte pózovat na červeném koberci na premiérách, ověšené diamanty a vyšňořené ve značkovém oblečení.

Jess vzdychla. Ačkoli Floru opravdu litovala a byla z toho všeho v šoku, hlavou jí proudila záplava spletitých myšlenek. *Možná to Floře jen prospěje*, nadhodila nějaká malá, zvědavá část její mysli, *když zjistí, jak to chodí ve skutečném světě*. Ale protože mít takovouhle myšlenku uprostřed krize se zdálo být poněkud podlé, Jess se jí snažila potlačit a začala uvažovat, jestli nemá nízkou hladinu cukru, když ji napadají tak zmatené myšlenky. V poledne si s Florou daly k obědu jen skrovný salát, protože usoudily, že jsou obě šíleně vypasené. Takže Jess se teď bude muset dorazit sendvičem.

Pak jí oko padlo znovu na vzkaz: *Jess, volala Fredova maminka*. Pomoc! Ještě tahle obrovská, život měnící krize!

Má jí zavolat hned nebo si dát nejdřív sendvič? Jess to radši chtěla mít z krku, a tak znovu popadla sluchátko a vytočila Fredovo číslo na pevnou linku. Klidně se mohlo stát, že to vezme Fred, tak si nervózně odkašlala a připravila si chladný, ale kamarádský pozdrav.

„Prosím?“ Vzala to Fredova maminka.

„Dobrý den, paní Parsonsová. Tady Jess.“

„Ahoj, Jess! Gratuluju k tomu vašemu včerejšímu úspěchu s Chaosem! Peter říkal, že bylo plno a že tam byla skvělá atmosféra.“

Jaký Peter? Vlastně no jo! Fredův táta, který měl na starosti bar.

„Pan Parsons je fakt moc hodnej, že nám pomohl s barem,“ řekla Jess. Nemohla uvěřit, že Fredova máma jí předtím volala jen proto, aby jí pochválila taneční večírek.

„Škoda že jsem tam nemohla být,“ pokračovala paní Parsonsová. „Ale jak ti Fred asi říkal, moje maminka dostala chřipku.“

„Proboha, to je mi opravdu moc líto!“ vykřikla Jess. „O tom se Fred vůbec nezmínil.“

„Myslím, že ji musela chytit od Freda,“ brebentila dál paní Parsonsová. „Je jí dost špatně, takže u ní teď trávím hodně času. Měla jsem tenhle týden docela honičku, když Fred ležel tady a maminka na druhém konci města.“

„Vy moje chudinko!“ Jess uvažovala, kam tenhle rozhovor povede.

„Fredovi se ta chřipka vrátila,“ pokračovala paní Parsonsová.

„To snad ne!“ vyhrkla Jess. Málem ho začala litovat, ale hned se vzpamatovala a řekla si, že mu to patří za to, že na sebe strhl pozornost a přinutil ji vzdát se svého připraveného vystoupení, když se tam promenoval převlečený za měňavku – idiot jeden.

„Myslím, že mu včera ještě nebylo dost dobře na to, aby šel na taneční večírek,“ pokračovala paní Parsonsová. „Ale on trval na tom, že je v pořádku – očividně tě v tom nechtěl nechat samotnou.“

Tak on ji v tom nechtěl nechat samotnou? Vždyť celé týdny nedělal nic jiného, než že ji v tom nechával samotnou, zatímco ona se zoufale snažila tu zatracenou akci zorganizovat! Jess by nejradši odsekla: *Měla jste na mysli, že nechtěl ztratit příležitost shrábnout všechnu slávu a ukrást mi představení!* Ale paní Parsonsová neměla ponětí, co se na Chaosu doopravdy stalo, a Jess věděla, že maminkám není příjemné, když jim někdo kritizuje jejich milované synáčky, a tak se krotila.

„Já vlastně ani nečekala, že se Fred objeví,“ zaprotestovala pokud možno pohodovým tónem, přestože ve skutečnosti byla asi tak v pohodě jako buldok, co nenávidí vodu, v napuštěné vaně s pěnou do koupele. „Já bych to bejvala klidně zvládla sama. Vůbec nebylo nutný, aby tam chodil.“